

1) Михаил Пселл, „Хронография“, М., 1987. Описва се периодът 976–1075 г.

2) Анна Комнина, „Сокращенное сказание о делах царя Алексея Комнина“ (1081–1118), СПб, 1859.

3) Иоанн Кинам, „Краткое обозрение царствования Иоанна и Мануила Комнинов“ (1118–1180), СПб, 1859

4) Никита Хониат, т. 1. „История начинающа с царствования Иоанна Комнина“ (1118–1185), СПб, 1860

5) Никита Хониат т. 2. „История со времени царствования Иоанна Комнина“ (1186–1206), СПб, 1862

6) Георгий Акрополит „Летопись“ (1230–1261), СПб, 1863

7) Георгий Пахимер, „История о Михаиле и Андронике Палеологах“ (1255–1282), СПб, 1862

8) Никифор Григора „Римская история“ (1204–1341), СПб, 1862

Обработихме всички тези текстове, отделяйки от тях собствените имена, и пресметнахме честотата на тяхното появяване. Указаният набор от текстове съдържа няколко десетки хиляди споменавания на пълните имена с кратност. Оказа се, че всички честотни графики $K(Q, T)$ в интервалите 976–1200 г. и 1200–1341 г. са практически тъждествени с идеалните. По такъв начин и тук принципът за затихване на честотите се оказа изпълнен. От друга страна, се изясни, че хронологичният порядък на текстовете вътре във всеки от указаните интервали е ПРАВИЛЕН.

ПРИМЕР 4. Ф. Грегориус „История города Рима в средние века“, СПб, тт. 1–6, 1902–1912. От този текст бяха отделени части, описващи;

1) 300–560 г. н.е.,

2) 560–900 г. н.е.,

3) 900–1250 г. н.е.,

4) 1250–1500 г. н.е.

Всеки от фрагментите беше разбит на „глави – поколение“. Отделихме всички собствени имена и проследихме честотата на тяхното споменаване. Пълният резервоар от имена тук наброява няколко десетки хиляди споменавания. Оказа се, че принципът на затихване на честотите е верен и подредането на „главите“ във всеки от текстовете 1–4 е хронологически правилно.

Аналогичен резултат е получен и за монографията на Колрауш „История Германии“, М., т. 1–2. 1860, в която бяха отделени части, описващи;

1) 600–1000 г. н.е.

2) 1000–1273 г. н.е.

3) 1273–1700 г. н.е.